

คณะกรรมการความร่วมมือแห่งรัฐอ่าวอาหรับ (Gulf Cooperation Council-GCC)

เว็บไซต์ www.gcc-sg.org

ที่ตั้งสำนักงานใหญ่ Riyadh ซาอุดีอาระเบีย

เลขาธิการ ดร.นาอีฟ ฟะลาห์ มุบาร็อก อัลฮัจญ์รอฟ (ชาวคูเวต)

ภารกิจ GCC หรือที่รู้จักในอีกชื่อว่า คณะมนตรีความร่วมมือเพื่อรัฐอ่าวอาหรับในภูมิภาคอ่าว (Cooperation Council for the Arab States of the Gulf-CCASG) เป็นองค์การความร่วมมือระดับอนุภูมิภาคในตะวันออกกลาง ประกอบด้วยรัฐ รอบอ่าวอาหรับ 6 ประเทศ ได้แก่ บาห์เรน คูเวต โอมาน กาตาร์ ซาอุดีอาระเบีย และสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (UAE) ก่อตั้งขึ้นตามกฎหมาย GCC ซึ่งลงนามในที่ประชุมระดับประมุขของรัฐรอบอ่าวอาหรับ ทั้ง 6 ประเทศ ที่อาบูดาบี สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ เมื่อ 25 พ.ค.2524 ก่อนลงนามในความตกลงทางเศรษฐกิจร่วมกัน (Unified Economic Agreement) ที่กรุงริยาด ซาอุดีอาระเบีย เมื่อ 11 พ.ย.2524 และมีพัฒนาการความร่วมมือระหว่างกันมาโดยลำดับ เฉพาะอย่างยิ่งความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ทั้งนี้ GCC มีมติเมื่อ พ.ค.2554 ตอรับคำขอสมัครเข้าเป็นสมาชิกใหม่ของจอร์แดนและโมร็อกโก ทั้งสองประเทศมีที่ตั้งอยู่นอกอนุภูมิภาค แต่จนถึงปัจจุบันสมาชิก GCC กับจอร์แดนและโมร็อกโกยังไม่สามารถบรรลุการเจรจาเกี่ยวกับรูปแบบสมาชิกภาพของจอร์แดนและโมร็อกโกใน GCC ขณะเดียวกันเยเมนซึ่งเป็นประเทศในอนุภูมิภาค แสดงความสนใจจะเข้าร่วมเป็นสมาชิก

มาตรา 4 ของกฎบัตร GCC ปี 2524 ระบุวัตถุประสงค์การจัดตั้ง GCC ไว้ดังนี้

- ส่งเสริมการประสานงาน การบูรณาการ และการติดต่อเชื่อมโยงระหว่างรัฐสมาชิกในทุก ๆ ด้าน อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อสร้างเอกภาพในหมู่สมาชิก
- เพื่อกระชับความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างประชาชนของรัฐสมาชิกในด้านต่าง ๆ
- เพื่อจัดทำกฎระเบียบให้สอดคล้องกันในด้านเศรษฐกิจและการเงิน การค้า ศุลกากร การสื่อสาร การศึกษา และวัฒนธรรม

- ส่งเสริมการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีด้านอุตสาหกรรม การทำเหมืองแร่ การเกษตร การพัฒนาทรัพยากรและปศุสัตว์ การจัดตั้งบริษัทร่วมทุน (joint ventures) และส่งเสริมความร่วมมือของภาคเอกชน ซึ่งจะก่อให้เกิดความกินดีอยู่ดีของประชาชนในรัฐสมาชิก

ส่วนการจัดโครงสร้างองค์กรตามมาตรา 6-16 ของกฎบัตร GCC กำหนดให้องค์กรหลักของ GCC ประกอบด้วย หน่วยงานที่สำคัญ 3 หน่วยงาน ได้แก่

1. คณะมนตรีสูงสุด (Supreme Council) เป็นหน่วยงานสูงสุด ทำหน้าที่กำหนดนโยบายในภาพรวมขององค์กร คณะมนตรี ประกอบด้วย ประมุขของรัฐสมาชิก ซึ่งผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเป็นประธานตามลำดับอักษรของชื่อรัฐสมาชิกเป็นภาษาอาหรับ ได้แก่ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ บาห์เรน ซาอุดีอาระเบีย โอมาน กาตาร์ และคูเวต โดยจัดประชุมสุดยอดสมัยสามัญเป็นประจำทุกปี อย่างไรก็ตาม อาจมีการจัดประชุมวาระพิเศษได้ หากมีการร้องขอจากรัฐสมาชิกอย่างน้อย 1 ประเทศ และมีรัฐสมาชิกให้การรับรองคำร้องอย่างน้อย 1 ประเทศ องค์กรประชุมของคณะมนตรีสูงสุดที่จะทำให้มติของที่ประชุมมีผลบังคับใช้ได้อยู่ที่ 2 ใน 3 ของรัฐสมาชิก กล่าวคือ ต้องมีประมุขของรัฐสมาชิกเข้าร่วมประชุมอย่างน้อย 4 ประเทศ จากปัจจุบันที่มีทั้งหมด 6 ประเทศ โดยแต่ละประเทศมีเสียงในการลงมติต่าง ๆ ที่ 1 เสียงเท่ากัน การออกข้อมติที่สำคัญจำเป็นจะต้องได้รับฉันทามติจากรัฐสมาชิกที่อยู่ในที่ประชุม ส่วนการลงมติในประเด็นทั่วไปให้ใช้การลงคะแนนโดยอาศัยเสียงข้างมาก

ในการประชุมสุดยอด GCC ครั้งที่ 19 ที่อาบูดาบี สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ เมื่อปี 2541 คณะมนตรีสูงสุดมีมติเห็นควรให้จัดการประชุมคณะกรรมการที่ปรึกษา (Consultative Commission) คั่นกลางระหว่างการประชุมสุดยอด 2 ครั้ง เป็นประจำทุกปี โดยคณะกรรมการชุดดังกล่าว ประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิของรัฐสมาชิก 6 ประเทศ ประเทศละ 5 คน รวมทั้งสิ้น 30 คน มีวาระการดำรงตำแหน่ง 3 ปี รับผิดชอบการศึกษาประเด็นต่าง ๆ ที่คณะมนตรีสูงสุดมอบหมายให้ นอกจากนี้ ยังมีคณะกรรมการอีกคณะที่อยู่ในกำกับของคณะมนตรีสูงสุดคือ คณะกรรมการระงับข้อพิพาท (Commission for the Settlement of Disputes) ซึ่งจะจัดตั้งขึ้นชั่วคราว เพื่อแก้ไขข้อพิพาทต่าง ๆ เป็นกรณีไป

2. คณะมนตรีรัฐมนตรี (Ministerial Council) ประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ หรือรัฐมนตรีอื่น ๆ ที่ปฏิบัติหน้าที่แทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของชาติสมาชิก มีหน้าที่จัดทำนโยบายและข้อเสนอแนะให้คณะมนตรีสูงสุดรับรอง ส่งเสริมและประสานงานการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีอยู่ในทุกสาขา รวมถึงมีหน้าที่เตรียมความพร้อมสำหรับการจัดการประชุมคณะมนตรีสูงสุดและระบับวาระการประชุมดังกล่าว คณะมนตรีรัฐมนตรีมีการจัดการประชุมทุก 3 เดือน และอาจจัดประชุมวาระพิเศษได้ หากมีการร้องขอจากรัฐสมาชิกอย่างน้อย 1 ประเทศ และมีรัฐสมาชิกให้การรับรองคำร้องอย่างน้อย 1 ประเทศ ผู้ดำรงตำแหน่งประธานคณะมนตรีรัฐมนตรี คือ รัฐมนตรีของรัฐที่เป็นประธานการประชุมสุดยอดสมัยสามัญของคณะมนตรีสูงสุด กรณีที่มีเหตุจำเป็นก็อาจให้รัฐมนตรีจากประเทศที่จะเป็นประธานการประชุมสุดยอดครั้งต่อไปเป็นประธานคณะมนตรีรัฐมนตรีได้ องค์กรประชุมของคณะมนตรีรัฐมนตรีที่จะทำให้มติของที่ประชุมมีผลบังคับใช้ได้อยู่ที่ 2 ใน 3 ของรัฐสมาชิกเช่นเดียวกับกรณีของคณะมนตรีสูงสุด นอกจากนี้ การลงมติของคณะมนตรีรัฐมนตรีก็ใช้หลักการเดียวกันกับการลงมติของคณะมนตรีสูงสุด

3. สำนักเลขาธิการ (Secretariat-General) ตั้งอยู่ที่ริยาด ซาอุดีอาระเบีย รับผิดชอบด้านการศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความร่วมมือ การประสานงาน แผนงานและโครงการ ตลอดจนงบประมาณและการทำบัญชีสำหรับการทำงานร่วมกัน รวมทั้งจัดเตรียมรายงานที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของ GCC ออกมาตามห้วงเวลา ผลักดันประเทศสมาชิกในการนำเอาข้อเสนอแนะของคณะมนตรีสูงสุดและคณะมนตรีรัฐมนตรีไปปฏิบัติ ติดตามการปฏิบัติตามข้อมติ จัดเตรียมรายงานและผลการศึกษาเมื่อได้รับการร้องขอจากคณะมนตรีสูงสุดหรือจากคณะมนตรีรัฐมนตรี จัดเตรียมการประชุม ระเบียบวาระการประชุม และร่างข้อมติให้แก่คณะมนตรีรัฐมนตรี

โครงสร้างของสำนักเลขาธิการ ประกอบด้วย

3.1 เลขาธิการ เป็นตำแหน่งผู้บริหารสูงสุดขององค์กร โดยเป็นพลเมืองของรัฐสมาชิก GCC ที่ได้รับแต่งตั้งจากคณะมนตรีสูงสุด โดยการแนะนำของคณะมนตรีรัฐมนตรี มีวาระการดำรงตำแหน่ง 3 ปี และดำรงตำแหน่งติดต่อกันได้เพียง 2 สมัย

3.2 ผู้ช่วยเลขาธิการ มีทั้งสิ้น 8 คน และแต่ละคนอาจได้รับมอบหมายหน้าที่ดูแลและรับผิดชอบกิจการด้านต่าง ๆ ที่สำคัญ เช่น การเมือง เศรษฐกิจ การทหาร ความมั่นคง มนุษยธรรม สิ่งแวดล้อม กฎหมาย สื่อ วัฒนธรรม การเงินและการบริหาร และการเจรจา นอกจากนี้ ผู้ช่วยเลขาธิการจะรวมหัวหน้าที่คณะผู้แทน GCC ประจำบรัสเซลส์ เบลเยียมด้วย โดยทั้งหมดได้รับการแต่งตั้งจากคณะมนตรีรัฐมนตรีตามที่เลขาธิการเสนอ และมีวาระการดำรงตำแหน่ง 3 ปี

3.3 ผู้อำนวยการฝ่ายต่าง ๆ ในกำกับของสำนักเลขาธิการ ได้รับการแต่งตั้งจากเลขาธิการ ได้แก่ ฝ่ายกิจการการเมือง ฝ่ายกิจการเศรษฐกิจ ฝ่ายกิจการด้านมนุษย์และสิ่งแวดล้อม ฝ่ายกิจการทหาร ฝ่ายกิจการความมั่นคง ฝ่ายกิจการด้านกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการ ฝ่ายกิจการการคลังและการบริหาร สำนักงานคุ้มครองสิทธิบัตร หน่วยพัฒนาด้านการบริหาร หน่วยตรวจสอบภายใน ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร คณะผู้แทนถาวร GCC ประจำบรัสเซลส์ เบลเยียม และสำนักงานโทรคมนาคมในบาห์เรน

การจัดตั้ง GCC ในระยะแรกเป็นความพยายามสร้างระบบพันธมิตรทางการเมืองและความมั่นคงร่วมกันเป็นหลัก โดยอาศัยการฝึกซ้อมการป้องกันภัยทางอากาศ การพัฒนามาตรฐานอาวุธยุทโธปกรณ์ และการฝึกซ้อมการเคลื่อนพลเร็วสำหรับกรณีฉุกเฉินเพื่อช่วยเหลือสมาชิกที่ถูกโจมตี เฉพาะอย่างยิ่งการจัดตั้งกกล.ร่วมที่เรียกว่า “กกล.โล่พิทักษ์คาบสมุทร” (Peninsula Shield Force) เมื่อปี 2527 เนื่องจากความกังวลเกี่ยวกับความอยู่รอดปลอดภัยจากภัยคุกคาม 2 ประการ ได้แก่ 1) การประกาศนโยบายส่งออกการปฏิวัติอิสลามในอิหร่าน หลังจากอาเยะตุลลอฮ์ รูฮุลลอฮ์ มุฮาวี โคมัยนี สามารถโค่นล้มระบอบกษัตริย์และสถาปนาการปกครองแบบสาธารณรัฐอิสลามขึ้นมาแทนเมื่อปี 2522 และ 2) สงครามอิรัก-อิหร่านเมื่อปี 2523 ที่ยืดเยื้อถึง 8 ปี ก่อนจะยุติลงเมื่อปี 2531 ปัจจุบัน กกล. ดังกล่าวมีกำลังพล 30,000-40,000 นาย ประจำการอยู่ที่ฐานทัพถาวรใน King Khalid Military City (KKMC) ใกล้เมือง Hafar al-Batin ทางภาคตะวันออกของซาอุดีอาระเบีย โดยที่ผ่านมามีการส่ง กกล.ดังกล่าวไปปฏิบัติภารกิจเพื่อรักษาความมั่นคงและบูรณภาพแห่งดินแดนของรัฐสมาชิก 3 ครั้ง ได้แก่ สงครามอ่าวเปอร์เซียปี 2534 สงครามอิรักปี 2546 และการส่ง กกล. ไปรักษาความสงบในบาห์เรนจากเหตุวุ่นวายทางการเมืองเมื่อ มี.ค.2554

ความร่วมมือของ GCC ในปัจจุบัน เฉพาะอย่างยิ่งความร่วมมือด้านเศรษฐกิจและสังคมของ GCC ก่อนข้างประสบความสำเร็จโดดเด่นกว่าความร่วมมือด้านการเมือง ความมั่นคง และการทหารอย่างเห็นได้ชัด อีกทั้งมีความคืบหน้ามาโดยลำดับ นับตั้งแต่มีการก่อตั้งเขตการค้าเสรี (Free Trade Area-FTA) เมื่อปี 2526 และมีการยกระดับความร่วมมือเป็นสหภาพศุลกากร (Customs Union) เมื่อปี 2546 จนปัจจุบันกลายเป็นตลาดร่วม (Common Market) ตั้งแต่ 1 ม.ค.2551 นอกจากนี้ ยังมีความพยายามที่จะจัดตั้งสหภาพการเงิน (Monetary Union) และเริ่มใช้เงินตราสกุลเดียว (single currency) ให้ได้ในอนาคต หลังจากมีการจัดตั้งคณะมนตรีการเงิน (Monetary Council) ที่ริยาด ซาอุดีอาระเบีย เมื่อ มี.ค.2553 อย่างไรก็ตาม การบังคับใช้ข้อตกลงจัดตั้งสหภาพศุลกากรของ GCC จากเดิมที่กำหนดจะเริ่มใช้มาตั้งแต่ปี 2550 ถูกเลื่อนบังคับใช้มาตลอด เนื่องจากประเทศสมาชิกไม่สามารถเห็นพ้องร่วมกันในประเด็นการจัดเก็บภาษีเงินได้ การคุ้มครองตลาด และการปกป้องตลาด เฉพาะอย่างยิ่งการจัดแบ่งภาษีเงินได้ระหว่างประเทศสมาชิก ส่งผลให้การบังคับใช้ข้อตกลงดังกล่าวมีผลอย่างเป็นทางการเมื่อ 1 ม.ค.2558

สำหรับจัดตั้งสหภาพการเงิน ยังคงไม่มีความคืบหน้าเกี่ยวกับกำหนดเวลาการเริ่มใช้เงินสกุลเดียวกัน เฉพาะอย่างยิ่งการเกิดปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างรัฐสมาชิก GCC จากการที่ซาอุดีอาระเบีย สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ และบาห์เรน ซึ่งไม่พอใจจากตาร์ทที่ยังคงแสดงท่าทีสนับสนุนกลุ่มก่อการร้ายและเป็นมิตรกับอิหร่านที่เป็นศัตรูของซาอุดีอาระเบียและพันธมิตร ประกาศตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับกาตาร์ และใช้มาตรการปิดล้อมกาตาร์ ตั้งแต่ มี.ย.2560 จนถึงปี 2563 กลายเป็นอุปสรรคต่อแผนการจัดตั้งสหภาพการเงินของ GCC ก่อนที่กาตาร์กับซาอุดีอาระเบีย สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ และบาห์เรน จะบรรลุและลงนามปฏิญญาอัลอุลา (AlUla) เพื่อยุติความขัดแย้งระหว่างกัน ในห้วงการประชุมสุดยอด GCC ครั้งที่ 41 ที่เมืองอัลอุลา ซาอุดีอาระเบีย เมื่อ 5 ม.ค.2564 ส่งผลให้ปัจจุบันรัฐสมาชิก GCC ส่วนใหญ่ยังคงผูกค่าเงินของตนเองไว้กับเงินสกุลดอลลาร์สหรัฐ โดยมีเพียงคูเวตที่กำหนดค่าเงินโดยใช้ระบบตะกร้าเงิน (Currency Basket) ทั้งนี้ ก่อนหน้านี้นี้ที่ประชุมสุดยอด GCC ครั้งที่ 40 ที่ริยาด ซาอุดีอาระเบีย เมื่อปี 2562 เรียกร้องให้มีการผลักดันการบังคับใช้ข้อตกลงจัดตั้งสหภาพการเงินของ GCC ให้ได้ภายในปี 2568

นอกจากนี้ รัฐสมาชิก GCC แต่ละประเทศมุ่งให้ความสำคัญกับการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจภายในประเทศที่ได้รับผลกระทบจากปัญหาราคาน้ำมันในตลาดโลกตกต่ำต่อเนื่องมาตั้งแต่กลางปี 2556 และปัญหาการแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ที่เกิดขึ้นทั่วโลกมาตั้งแต่ปี 2563 เป็นปัจจัยให้ห้วงปี 2564 รัฐสมาชิก GCC เผชิญภาวะเศรษฐกิจถดถอย และบางประเทศมีหนี้ภาครัฐสูงและขาดดุลการคลัง แต่สถานการณ์แพร่ระบาดของโรค COVID-19 ทั่วโลกที่เริ่มคลี่คลาย ประกอบกับความขัดแย้งระหว่างรัสเซียกับยูเครนที่ส่งผลกระทบต่ออุปสงค์และอุปทานพลังงานในตลาดโลก และทำให้ราคาน้ำมันในตลาดโลกที่ปรับตัวสูงขึ้นตั้งแต่ต้นปี 2565 เป็นปัจจัยหนุนให้เศรษฐกิจของรัฐสมาชิก GCC ห้วงปี 2565 พ้นตัวเร็ว โดยธนาคารโลก (World Bank) คาดการณ์เมื่อ ต.ค.2565 ว่า เศรษฐกิจของรัฐสมาชิก GCC ในปี 2565 โดยรวมจะเติบโตร้อยละ 6.9 ส่วนผลผลิตทางเศรษฐกิจทั้งหมดของรัฐสมาชิก GCC จะอยู่ที่ประมาณ 2 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ และดุลการคลังของหลายประเทศจะกลับมาเกินดุลเป็นครั้งแรกนับจากปี 2557 อย่างไรก็ตาม เศรษฐกิจโลกที่ยังมีความไม่แน่นอนสูงจากสงครามระหว่างรัสเซียกับยูเครน เฉพาะอย่างยิ่งวิกฤตค่าครองชีพและภาวะเงินเฟ้อที่

สูงขึ้นทั่วโลก รวมถึงแนวโน้มที่จีนอาจเผชิญการชะลอตัวทางเศรษฐกิจ อาจส่งผลให้การเติบโตทางเศรษฐกิจของภูมิภาค GCC ในปี 2566 ลดลงอยู่ที่ร้อยละ 3.7

ความสัมพันธ์ไทย-GCC

ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับ GCC มีทั้งในลักษณะทวิภาคีและพหุภาคี โดยไทยมีความสัมพันธ์ทางการทูตกับสมาชิก GCC เป็นรายประเทศ ทั้ง 6 ประเทศ และมีการเยือนระหว่างกันทั้งในระดับทางการและไม่เป็นทางการอย่างสม่ำเสมอ เฉพาะอย่างยิ่งในพระราชพิธีฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปีของพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร เมื่อปี 2549 ที่มีประมุขและเชื้อพระวงศ์ระดับสูงของรัฐรอบอ่าวอาหรับเข้าร่วมครบทุกประเทศ (ยกเว้นซาอุดีอาระเบียที่ขณะนั้นยังมีปัญหาด้านความสัมพันธ์ทางการทูตกับไทย จากกรณีโครงการเครื่องเพชรของราชวงศ์ซาอุดีอาระเบียและกรณีฆาตกรรมนักการทูตและนักธุรกิจชาวซาอุดีอาระเบียในไทย) นอกจากนี้ สมาชิก GCC หลายประเทศ อาทิ บาห์เรน ยังมีบทบาทสนับสนุนและช่วยไทยในการทำความเข้าใจกับโลกมุสลิม เฉพาะอย่างยิ่งในเวทีองค์การความร่วมมืออิสลาม (OIC) เกี่ยวกับสถานการณ์ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ว่าเป็นปัญหาที่เกิดจากความพยายามต้องการแบ่งแยกดินแดน มิใช่ปัญหาที่เกิดจากการดำเนินนโยบายกีดกันไทยมุสลิม

ความสัมพันธ์ทางด้านเศรษฐกิจ GCC เป็นแหล่งนำเข้าพลังงานและตลาดแรงงานที่สำคัญของไทย ขณะที่ไทยเป็นประเทศที่ประชาชนใน GCC ให้ความสนใจในฐานะแหล่งท่องเที่ยวและประเทศที่ให้บริการทางการแพทย์ที่มีค่าใช้จ่ายไม่สูงและมีคุณภาพ ทั้งนี้ การที่ทั้งสองฝ่ายต่างมีผลประโยชน์ที่สอดคล้องกันดังกล่าว ส่งผลให้สามารถกระชับความร่วมมือระหว่างกันให้ใกล้ชิดต่อไปได้อีกในอนาคต

ความสัมพันธ์ในกรอบพหุภาคี ไทยในฐานะสมาชิกอาเซียนพยายามกระชับความสัมพันธ์กับ GCC ผ่านกรอบการหารือระหว่างอาเซียน-GCC ที่พัฒนามากขึ้น หลังจากนายสุรินทร์ พิศสุวรรณ เลขาธิการอาเซียน พบหารือกับนายอับดุลเราะห์มาน อัลอะญียะฮ์ เลขาธิการ GCC ที่สำนักเลขาธิการ GCC ในริยาด ซาอุดีอาระเบีย เมื่อ ก.ย.2551 โดยทั้งสองฝ่ายตกลงพิจารณาความเป็นไปได้เกี่ยวกับการจัดการประชุมระดับรัฐมนตรีอาเซียน-GCC อย่างเป็นทางการนอกรอบการประชุมสมัชชาสหประชาชาติที่นิวยอร์ก สหรัฐฯ รวมทั้งอาจจัดการประชุมอย่างเป็นทางการในประเทศสมาชิกของแต่ละฝ่าย โดยผลัดกันเป็นเจ้าภาพในอนาคต

ข้อตกลงดังกล่าวได้นำไปสู่การจัดการประชุมระดับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศอาเซียน-GCC ครั้งที่ 1 ที่มานามา บาห์เรน เมื่อ 30 มิ.ย.2552 ซึ่งที่ประชุมมีมติให้จัดตั้งคณะทำงานเพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดทำความตกลง FTA อาเซียน-GCC ส่วนการประชุมครั้งที่ 2 ที่สิงคโปร์ ระหว่าง 31 พ.ค.-1 มิ.ย.2553 ที่ประชุมมีมติรับรองแผนปฏิบัติการ 2 ปี (ปี 2553-2555) ของอาเซียน-GCC ซึ่งเป็นการกำหนดกรอบการดำเนินกิจกรรมและมาตรการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างกันในทุกดังกล่าว ครอบคลุมความร่วมมือด้านการค้า การลงทุน การพัฒนาเศรษฐกิจ การศึกษา และวัฒนธรรม

สำหรับการประชุมระดับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศอาเซียน-GCC ครั้งที่ 3 จัดขึ้นที่มานามา บาห์เรน เมื่อ 26 พ.ย.2556 ที่ประชุมมีมติให้ทั้ง 2 ฝ่ายส่งเสริมความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรม และวิทยาศาสตร์ ภายใต้กรอบการทำงาน 6 สาขา ได้แก่ 1) การค้าและการลงทุน 2) การศึกษา 3) วัฒนธรรม

และข้อมูลข่าวสาร 4) ความมั่นคงด้านอาหารและการลงทุนในภาคเกษตร 5) พลังงาน และ 6) การท่องเที่ยว นอกจากนี้ ยังมีมติยอมรับการเสนอตัวเป็นเจ้าภาพของเมียนมา ในการประชุมระดับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศอาเซียน-GCC ครั้งที่ 4 ในปี 2557 แต่ทั้งสองฝ่ายไม่ได้จัดการประชุมตามที่กำหนดไว้ในปี 2557

ต่อมาที่ประชุมรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศอาเซียน (ASEAN Foreign Ministers Meeting-AMM) เมื่อ 28 เม.ย.2560 ที่มะนิลา ฟิลิปปินส์ เห็นชอบในหลักการให้ไทยในฐานะผู้ประสานงานความสัมพันธ์อาเซียน-GCC ดำเนินการจัดการประชุมระดับรัฐมนตรี ASEAN-GCC ครั้งที่ 4 ที่ไทย ภายในปี 2560 แต่เกิดปัญหาความขัดแย้งระหว่างประเทศสมาชิก GCC กรณีสหรัฐอาระเบีย สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ และ บาห์เรน ประกาศตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับกาตาร์ เมื่อ มิ.ย.2560 ทำให้ไทยไม่สามารถจัดการประชุมได้ อย่างไรก็ตาม อาเซียนยังคงแสดงความสนใจจะส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับ GCC โดยที่ประชุมคณะทำงานระดับสูงว่าด้วยการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของอาเซียน (High Level Task Force on ASEAN Economic Integration หรือ HLTF-EI) ครั้งที่ 39 ผ่านระบบประชุมทางไกลเมื่อ 22 ก.พ.2564 ซึ่งเป็นการประชุมระดับ ปลัดกระทรวงเศรษฐกิจของอาเซียน มีการหารือแนวทางการสร้างความสัมพันธ์ด้านเศรษฐกิจกับประเทศนอกภูมิภาคที่ผ่านหลักเกณฑ์การประเมินของอาเซียน โดยที่ประชุมเห็นว่า GCC ยังคงมีศักยภาพที่จะเป็นคู่เจรจา FTA กับอาเซียนในอนาคต

ดร.นาอีฟ ฟะลาห์ มุบาร็อก อัลฮัจญ์ร็อฟ

Dr. Nayef Falah Mubarak al-Hajraf

ตำแหน่ง	- เลขาธิการคณะมนตรีความร่วมมือแห่งรัฐอ่าวอาหรับ (GCC)
เกิด	- ไม่ปรากฏข้อมูล
ศาสนา	- อิสลาม (ซุนนี)
สถานภาพ	- ไม่ปรากฏข้อมูล
การศึกษา	
ปี 2537	- ปริญญาตรี ด้านการบัญชี จากมหาวิทยาลัย Kuwait University
ปี 2540	- ปริญญาโท ด้านการบัญชี จากมหาวิทยาลัย Illinois University รัฐอิลลินอยส์ สหรัฐฯ
ปี 2545	- ปริญญาเอก ด้านการบัญชีและการเงิน จากมหาวิทยาลัย Hull University สหราชอาณาจักร
ประวัติการทำงาน	
ปี 2546-2553	- ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ที่ Gulf University for Science and Technology - รองคณบดีฝ่ายงานบริการวิชาการที่ Gulf University for Science and Technology
ปี 2557-2560	- ประธานบริหารและกรรมการผู้จัดการ Kuwait Capital Markets Authority (CMA)
1 ก.พ.2563-ปัจจุบัน	- เลขาธิการ GCC คนที่ 6

ประวัติทางการเมือง

พ.ศ.-ธ.ศ.2555

ปี 2555-2557

ปี 2560-2562

- รักษาการ รมว.กระทรวงการคลังคูเวต
- รมว.กระทรวงศึกษาธิการ และ รมว.กระทรวงอุดมศึกษาคูเวต
- รมว.กระทรวงการคลังคูเวต

ข้อมูลที่น่าสนใจ

- นอกจากมีประสบการณ์ทำงานในมหาวิทยาลัยและเคยดำรงตำแหน่ง รมว. กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงอุดมศึกษา และกระทรวงการคลัง ของคูเวต แล้ว ยังเคยดำรงตำแหน่งประธานและผู้บริหารของบริษัท องค์กรภาครัฐและเอกชนหลายแห่ง เช่น Bahrain Real Estate Development Company, Arabian Investment Company, Youth and Sport Authority, Bahrain and Kuwait Bank, Supreme Petroleum Council, The General Organization for Social Insurance และ The General Investment Authority

(พ.ย.2565)

